

1. søndag efter Påske

Tid og sted: 12. april 2015. Jerlev kl. 9:00 og Højen kl. 10.30

Salmevalg

I østen stiger solen op, 749

Fyldt af glæde over livets under, 448. El. 247, Jesus som
iblandt os står

Hil dig, frelser og forsoner, 192

Med thomaskravet står vi her, 248

Nu takker alle Gud, 11

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Om aftenen den samme dag, den første dag i ugen, mens disciplene holdt sig inde bag lukkede døre af frygt for jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem og sagde til dem: »Fred være med jer!« Da han havde sagt det, viste han dem sine hænder og sagde igen til dem: »Fred være med jer! Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer.« Da han havde sagt det, blæste han ånde i dem og sagde: »Modtag Helligånden! Forlader I nogen deres

synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt.«

Thomas, også kaldet Didymos, en af de tolv, havde ikke været sammen med dem, da Jesus kom. De andre disciple sagde til ham: »Vi har set Herren.« Men Thomas sagde til dem: »Hvis jeg ikke ser naglemærkerne i hans hænder og stikker min finger i naglemærkerne og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke.«

Otte dage efter var hans disciple atter samlet, og Thomas var sammen med dem. Da kom Jesus, mens dørene var lukkede, og stod midt iblandt dem og sagde: »Fred være med jer!« Derpå sagde han til Thomas: »Ræk din finger frem, her er mine hænder, og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende.« Thomas svarede: »Min Herre og min Gud!« Jesus sagde til ham: »Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror.«

Jesus gjorde også mange andre tegn, som hans disciple så; dem er der ikke skrevet om i denne bog. Men dette er

skrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn.

Prædiken

Thomas, også kaldet Didymos. Didymos betyder tvilling. Thomas er vores tvilling. Han er centralt placeret midt i kristendommens største drama. Han får lov at stikke sin finger i naglemærkerne fra Jesu korsfæstelse. Det kan vi også. Naturligvis på en helt anden måde end Thomas. Men vi er hans tvilling, fordi Thomas skal vise os, hvad det vil sige at være troende.

Navnet Thomas har altid været forbundet med tvivl, fordi han ikke ville tro, hvad de andre disciple fortalte. Thomas ville selv mærke efter. Men faktisk svarer det til god pædagogik. Skal man slå et søm i, skal man have hammeren i hånden. Det er det samme med tro. Skal man tro, skal man mærke, hvad troen betyder.

Thomas er ingen tvivler. Han er derimod en, der skal mærke, hvad tro er. Det kan vi se, fordi Thomas vil stikke sin finger ind i naglemærkerne i Jesu hænder, og han vil

stikke sin hånd i det åbne sår, mellem to af Jesu ribben, for dér stak soldaterne Jesus med spyddet, for at være helt sikker på, at Jesus faktisk var død. Hvorfor er Thomas så optaget af den smerte, Jesus er gået igennem? Er det ikke nok for Thomas at se Jesus. Vi må jo formode, at han kan genkende Jesus, når de nu har vandret sammen i flere år. Maria Magdalene kendte Jesus på stemmen, det kan Thomas vel også, eller han kan bare se ind i hans ansigt eller iagttage den måde, Jesus bevæger sig på. Hvorfor skal Thomas være så makaber, at han skal bore sine fingre, ja hele hånden, ind i Jesu kød, og så trække den blodfyldte hånd ud igen? Hvorfor er det lige korsfæstelsen, Jesu død, der er afgørende for Thomas?

Min far fortæller rigtig mange dårlige vittigheder; jeg synes, de er dårlige; men jeg morer mig alligevel hver gang han fortæller én, fordi han fortæller dem med sådan en begejstring, jeg bare må glæde mig over. En dag var vi ude at køre, og vi så en Ford Ka. Min far udbrød: om tyve år vil man kalde den bil Ford Ku, og så grinede han så hjerteligt, at jeg faktisk syntes, det var sjovt. Hvis min far var død og

opstået, så ville jeg sige til min familie, der måske allerede havde mødt ham: Hvis jeg ikke hører ham fortælle en dårlig vittighed, så tror jeg ikke på, at han er opstået. Jeg ville fokusere på det vidunderlige og skønne. På de gode ting, vi har oplevet sammen.

Jesus fortalte måske også dårlige vittigheder. I hvert fald havde han en sans for det komiske. Han sagde en gang: Det er nemmere for en kamel at komme igennem et nåleøje end det er for en rig mand at komme ind i Guds rige. Thomas kunne have sagt følgende sætning til de øvrige disciple i stedet: Hvis Jesus ikke ændrer mit syn på tilværelsen med en overraskende og humoristisk sammenligning, så tror jeg ikke, at det er Jesus, I har set.

Men Thomas vil se et tegn. Og tegnet skal vise, at Jesus er den, der bar en stor, stor smerte. Jesus er den, der blev korsfæstet. Jesus er den, der døde, og som nu er levende igen. Jeg tror derfor, at koden til at forstå betydningen af troen på Jesu Kristi opstandelse, er naglemærkerne og såret i Jesu side.

Da Jesus så står foran Thomas, med udstrakte hænder og inviterer ham til at række ud efter de fysiske beviser for, at Jesus blev korsfæstet, udbryder Thomas: »Min Herre og min Gud!« Det er en trosbekendelse! Det er første gang, noget menneske bekender, at Jesus er Gud i Johannesevangeliet. Og det er fordi, Thomas selv stak sin finger ind i naglemærkerne. Jesus står som korsfæstet og opstanden foran Thomas.

Fortællingen om Thomas, der ikke ville tro på, at de øvrige disciple havde set den genopstande Kristus, siger os, at det ikke er et hvilket som helst menneske, der er Gud. Det er ikke engang en hvilken som helst Jesus, der er Gud. Det er ham, der blev korsfæstet. Jesus, den korsfæstede og opstandne, er Gud. Korsfæstelsen er det ultimative udtryk for Guds væsen. Sagt med andre ord betyder det, at troen ikke er vores præstation. Troen er Guds gave. Vores dåb er den symbolske handling, hvor troen bliver givet os.

Thomas, også kaldet Didymos. Didymos betyder tvilling. Thomas er vores tvilling. Thomas oplever faktisk en dåb. Den begynder sådan her:

Disciplene er samlet bag lukkede døre. Når disciplene er samlet bag lukkede døre, så er det et udtryk for, at de er rædselsslagne. Det er et udtryk for den ensomhed, vi føler, når vi mister en, vi elsker. Disciplene har mistet Jesus, der forandrede deres liv. Og så er han der pludselig. Jesus dukker op i deres midte, selvom de har låst døren. Han siger: Fred være med jer! Med de ord forvandler han deres sammenkomst til en gudstjeneste. De var samlet om angsten og ensomheden. Jesus samler dem om fællesskabet.

Da de endelig er samlet om fællesskabet, fylder Jesus det med betydning. For centrum i fællesskabet er Jesus, den korsfæstede og opstandne. Da Thomas stikker hånden ind i siden på Jesus, husker han, hvad der kom ud af kroppen, da soldaterne spiddede ham: vand og blod. Elementerne i dåben og nadveren. Det er her, Jesus skænker troen til Thomas. Jesus siger det eksplicit: vær ikke vantro, vær troende. Derfor er det Thomas' dåb.

Det er anderledes med os. Vi oplever ikke, at Jesus står foran os og viser os sine nagemærker. Jeg har heller ikke

lyst til at stikke min hånd ind i de kødelige sår og få blod på hænderne. Der er fire oplevelser, som fortællingen om Thomas vil inddrage os i, for at også vi skal erfare troen som en gave fra Gud. Det er fællesskabet, at være samlet om gudstjeneste. Det er ritualerne, dåb og nadver. Det er fortællingerne om Jesus, i særlig grad om hans død og opstandelse. Og endelig er det, at leve sådan, som Jesus viste os.

De her fire oplevelser, er fortællingens måde at sige på, at troen ikke er en præstation. Troen er en livsmulighed. Og dåben er dens udtryk. I dåben sker det samme, som Thomas oplevede. Jesus fratager os ansvaret for at tro. Jesus fratager os ansvaret for at tilfredsstille Gud. Og i stedet forkynder Jesus, at vi er salige, fordi vi allerede tror. Min tro er en gave, jeg modtog, da jeg blev døbt. Det er ingen kompetence, jeg har lært på teologistudiet. Den har fået kød og blod af at læse evangelierne, lytte til prædikener og deltage i gudstjenesten. Troen har også fået kød og blod af at opleve livet som et vilkår. Liv er noget, der sker for mig. Jeg former ikke selv mit liv efter

bestemte idealer. For livet er først og fremmest defineret gennem de mennesker, jeg holder af.

Thomas, også kaldet Didymos. Didymos betyder tvilling. Thomas er vores tvilling. Hvad er det Thomas forstår, siden han bryder ud i trosbekendelsen: Min Herre og min Gud? Thomas forstår, at den Jesus, han kender, er korsfæstet og opstået. Det er sådan en makaber historie, Kristendommen bygger på, men den indeholder så mange dybe sandheder, og korsfæstelse og opstandelse er ikke bare magiske formularer, vi slynger ud, når der sker noget særligt. Jesu korsfæstelse og opstandelse er en revolution, hvis jeg har forstået den ret. Korsfæstelsen er den ultimative konsekvens af Guds betingelsesløse kærlighed til menneskene. For det var os, der slog Gud ihjel. Og alligevel befaler han os at lade vores børn døbe, som et tegn på hans kærlighed.

Jeg har forstået, at Jesu korsfæstelse er en kærlighedserklæring så stor og så dyb, at der ingen grænser er for den. Guds kærlighed er betingelsesløs. Den er så dyb og så altomfavnende, at den nedbryder alle

grænser – selv den ultimative grænse, nemlig døden. Med korsfæstelsen viser Jesus os, at ingen magt kan rive os bort fra Guds kærlighed.

Jeg har forstået, at Jesu opstandelse er en livsforandrende begivenhed. I den grunder troen som en livsmulighed. Den gør os i stand til at ånde frit, til at være os selv, og til at stræbe uden at være fiaskoer, hvis vores stræben ikke fører til noget. Opstandelsen gør os fri, for Guds kærlighed er betingelsesløs. Jesu Kristi opstandelse hjælper os til at se Guds billede i den nødlidende. For den nødlidende bærer Jesu naglemærker i sine hænder.

Sådan er troen. Amen.